

JELMER
JEPSEN

MET ILLUSTRATIES
VAN WILBERT
VAN DER
STEEN

Stunt vlogger Sam

en
de wolf van
Weverseind

1

Sam was eigenlijk een doodnormale jongen. Hij was elf jaar oud, woonde samen met zijn grote broer Ruben en zijn ouders op een boerderij midden in de weilanden, en op school haalde hij goede cijfers. Maar Sam voelde zich soms ook anders dan anderen. Bij gymnastiek werd hij meestal als laatste gekozen, en als een van zijn klasgenootjes jarig was, werd hij vaak niet voor het feestje gevraagd.

Sam werd niet gepest, nee, dat was het niet. Het was juist zo dat iedereen hem wel leuk vond, maar leuk op een rare manier. Zoals je je tante die altijd twee verschillende sokken draagt raar vindt. Of dat buurmeisje, dat telkens zacht een liedje neuriet wanneer ze voorbijzoekt op haar gele step, waarvan zij zelf zegt dat het een speedboot is die ook kan vliegen (als je er maar hard genoeg mee gaat).

Sams ouders hadden zich lang zorgen gemaakt over hun zoon. Hij was altijd maar alleen, en speelde nooit met andere jongens. Of met meisjes, dat maakte ze niets uit. Maar Sam zelf zat er niet zo mee. Hij vond het zelfs fijn, lekker in je eentje spelen. Je kon doen wat je wilde, en je had geen last van vervelende bemoeiallen.

De laatste keer dat Sam bij iemand gespeeld had, was bijna drie jaar geleden. En dat was, op zijn zachtst gezegd, niet heel goed verlopen.

Nadat Sam bij klasgenootje Roy aan de keukentafel van Roys moeder eerst een vies glas limonade leeg had moeten drinken, was Roy achter een spelcomputer gaan zitten, en had hij ook Sam een bedieningsconsole in zijn handen geduwd. Ze moesten tegen elkaar racen op een circuit, maar al na de eerste bocht was de auto van Roy uit het zicht verdwenen. Toen Sam op een gegeven moment had uitgevonden dat je je auto ook in zijn achterruit kon zetten, en op die manier het parcours in tegenovergestelde richting kon afleggen, had Roy de console van Sam afgepakt, waarna de moeder van Roy had gezegd dat Sam beter maar naar huis kon gaan omdat Roy anders te druk werd en vanavond niet meer kon slapen.

Nu was het de eerste week van de zomervakantie. Zes weken vrijheid, maar Sam zag er als een berg te-

gen op. Andere klasgenootjes vertrokken naar Spanje of Italië, maar omdat Sams vader boer was, ging Sam eigenlijk nooit op vakantie. Het draaiend houden van de boerderij kostte zijn ouders veel werk en tijd, en dus moest Sam het doen met af en toe een dagje uit naar een pretpark, of naar het strand van Scheveningen, dat meer dan honderd kilometer verderop lag, dus in die zin was dat heus wel een soort minivakantie.

Grote Verveling lag dus ook dit jaar weer op de loer... maar misschien ook niet. Want omdat Sam na de zomer naar de brugklas zou gaan, had hij van zijn ouders een cadeau gekregen. Iets wat hij afgelopen winter ook al voor sinterklaas gevraagd had, of: geprobeerd had te vragen. Drie dagen na pakjesavond had hij zijn verlanglijstje onder zijn bed teruggevonden, terwijl hij ervan overtuigd was dat hij het echt beneden bij de wortel voor het paard had achtergelaten.

Maar nu, een paar maanden later, had hij toch gekregen wat hij in december al wilde hebben. Toen hij na zijn laatste schooldag thuis was gekomen had hij zijn ogen niet kunnen geloven. In het pakje dat op tafel had gestaan, had een echte MovieCam 4.0 gezeten! Volgens internet de beste digitale filmcamera die er op het moment te krijgen was. Sam was meteen aan de slag gegaan. Hij had de gebruiksaanwijzing van voor tot ach-

ter gelezen, waarna hij zijn eerste filmpje had gemaakt: een rondleiding door zijn slaapkamer. Het filmpje had er goed uitgezien, en dus kon Sam verdergaan met de werkelijke reden dat hij dit cadeau gevraagd had.

Sam wilde namelijk filmpjes gaan maken over zijn leven. Vlogs. Die waren tegenwoordig erg populair. Heel veel mensen deden het, en Sam zag het ook wel zitten. Hoe vaak gebeurde het niet dat hij op school een verhaal vertelde over iets wat hij had meegemaakt, en dat niemand hem geloofde? Nou, dat gebeurde dus heel vaak, en op deze manier konden zijn klasgenoten het eindelijk met eigen ogen zien.

Maar algauw bleek het filmen van je slaapkamer veel makkelijker te zijn dan het filmen van je dagelijkse leven.

‘En dan ben ik nu weer thuis en ga ik nu naar binnen.’ Met zijn linkerhand probeerde Sam de sleutel in het sleutelgat te duwen. Met zijn rechterhand bleef hij zichzelf filmen, wat helaas erg verwarrend werkte. In zijn ene ooghoek zag Sam op het camerascherm zijn eigen gezicht praten, in zijn andere ooghoek tikte de huissleutel tegen van alles aan, behalve tegen het sleutelgat. Hij had het ook andersom moeten doen. Zijn camera in zijn linkerhand en de sleutel rechts. Hij schreef toch ook met rechts? Hij bediende de afstandsbediening met rechts.

Sam deed eigenlijk alles met rechts, met links kon hij niets! Ja, iets vasthouden. Zoals zijn camera. Maar, nee, met je linkerhand een sleutel in een sleutelgat steken was echt onmogelijk.

‘Nou, zoals jullie zien gaat het even niet helemaal zoals ik het wil.’ De camera

was inmiddels weggedraaid in de richting van de vieze oude kat van de overbuurvrouw, die onder de appelboom een paar half verteerde stukken broccoli aan het uitbraken was, tenminste, daar leek het op.

Sam probeerde de camera weer onder controle te krijgen. ‘Nog even en dan ben ik binnen hoor, kijkers.’

‘Lukt het?’

‘Mam, ga weg!’

‘Maar ik zie toch door het raampje hoe je staat te prutsen?’

‘Ma-ham...’ O jee, dit ging helemaal mis. Sam voelde dat de camera uit zijn hand gleed, en toen... ‘Au!’ Met

een harde tik viel het ding op zijn grote teen. En omdat Sam vandaag slippers droeg, deed dat behoorlijk veel pijn. ‘Au-au-au!’ deed hij weer.

‘Gaat het?’ Sams moeder trok de voordeur open. Maar helaas had Sam de sleutel nog beet, en dus werd hij - hup - met een enorme vaart voorover de gang in getrokken. Met zijn neus belandde hij in de stinkslofften van zijn vader. Achter zich hoorde hij zijn camera over de tegels rollen. ‘O sorry,’ zei zijn moeder, terwijl ze haar lach probeerde in te houden. ‘Ik dacht dat...’

‘Laat me nou maar gewoon met rust.’

Maar in plaats van rustiger werd het rondom Sam alleen maar drukker. Waffel, het hondje van Sam, kwam blaffend op het kabaal in de gang af rennen, maar toen hij had gezien dat er geen gevaarlijke dieven het huis waren binnen gevallen, likte hij even aan de wang van zijn baas, en verdween daarna weer keffend terug het huis in. Maar een volgende ramptoerist diende zich alweer aan.

‘Zo, ben je je weer eens flink aan het aanstellen?’ Ruben, de grote broer van Sam, stond ineens achter hem op het tuinpad. Sam schrok zich rot. Ruben stapte over Sam heen en duwde ondertussen met zijn hand het hoofd van Sam nog eens diep in de slofften van zijn vader.

Sams moeder rolde met haar ogen. Toen keek ze weer

naar Sam. ‘Ga je nou echt de hele zomervakantie alleen maar tegen die camera praten? Je kunt je ook nog gewoon opgeven voor de kinderspeelweek bij de Blauwe Plas, hè. Lekker hutten bouwen, kampvuurtjes stoken en speurtochten doen met alle andere kinderen die niet op vakantie zijn. Denk er nog eens over na.’

Sam haalde zijn schouders op. Het klonk op zich leuk, zo’n kinderspeelweek, maar toch had hij geen zin om te gaan. Hij ging gewoon veel liever vloggen, of anders in zijn eentje een hut bouwen, achter in de tuin bij het wilgenbosje.

‘Ik zie het al,’ zei Sams moeder. ‘Dat wordt geen kinderspeelweek.’ Sam trok een dode vlieg uit zijn neusgat. ‘Nou, sta op, en klop jezelf even af voor je verder naar binnen loopt. In de keuken staat een kan koude limonade. Ik zit voor de televisie in de achterkamer als je me nodig hebt.’ Sams moeder zette een spannende stem op. ‘Ze hebben de wolf eindelijk op beeld vastgelegd.’

Sam haalde opnieuw zijn schouders op. Al dagen was iedereen in het dorp in de ban van een wolf die door de bossen en weilanden rond Weverseind scheen te lopen. Bij boer Gerstens waren vorige week twaalf dode kippen gevonden, helemaal uit elkaar gereten, en bij de familie Hendriks was een hevig bloedend geitje aangetroffen.

Maar het schokkendst was het verhaal van Nathalie geweest.

Nathalie was het buurmeisje van Sam. Samen met haar vader woonde ze in een boerderij zo'n vierhonderd meter verderop. Toen Sam nog klein was, was Nathalies moeder overleden. Sam herinnerde zich de lange stoet zwarte auto's die over de weg door de weilanden had getrokken, en hoe zijn eigen moeder, kijkend van achter het raam, met waterige ogen had gezegd dat ze het zo erg vond voor zo'n jonge vader.

Nathalie was net zo oud als Sam. Vroeger hadden ze bij elkaar op de kleuterschool gezeten en weleens met elkaar gespeeld. Nu deden ze dat al jaren niet meer. Sam wist eigenlijk niet precies waarom. Of wel een beetje misschien. Na haar moeders dood was Nathalie naar een andere school gegaan. Een school in de grote stad, waar meer kinderen op zaten die net zo druk en beweeglijk waren als Nathalie, want dat was zo'n beetje het enige wat Sam nog over haar wist. Nathalie was een druktemaker geweest. Nathalie had altijd zitten stuiten op haar stoel. Ze was altijd haar schriften en pennen kwijt, en als ze een verhaal vertelde, kon niemand haar volgen, zo vlug praatte ze.

Sam wist niet meer wanneer hij Nathalie voor het laatst tegen was gekomen. Was het twee jaar geleden?

Drie? Hij had geen idee, en nu hij er zo over nadacht, vond hij dat best wel gek. Op zijn telefoon kon hij met een paar klikken de hele wereld bereiken, maar zijn eigen buurmeisje zag of sprak hij nooit. Aan de andere kant was het misschien ook weer niet zo heel gek. Sam vond het al ingewikkeld genoeg om de namen van zijn drieëntwintig klasgenoten te onthouden, laat staan dat hij zich in zijn buurtgenoten moest gaan verdiepen. Ook bracht Sam ongeveer al zijn vrije tijd door in of om zijn eigen huis. Gaan spelen met buurmeisje Nathalie was nog nooit in hem opgekomen. Hij moest er eerlijk gezegd ook niet aan denken. Een beetje toneelstukjes doen met poppen zeker? Of taartjes bakken in de oven. Mooi niet.

En nu had Nathalie zogenaamd de wolf gezien. Van heel dichtbij zelfs, had ze gisteren beweerd op Radio Weverseind. Het was gewoon op klaarlichte dag gebeurd. Ze was in de stal bezig geweest met het uitkrabben van de hoeven van haar pony Luna, toen de wolf ineens van achter een houten schot naar buiten was gerend, langs haar benen. Ze had de wind van zijn staart gevoeld, had ze gezegd, en ook had hij naar haar gehapt. Gelukkig had ze net op tijd met haar hoevenkrabber van zich af weten te slaan want anders was er niet veel meer van haar over geweest, daar was ze van overtuigd.

Sam ging rechtop zitten en klopte het vuil van zijn armen. Hij wist niet of hij het verhaal van Nathalie moest geloven. Maar tijd om daar verder over na te denken had hij niet. Hij had andere dingen aan zijn hoofd.

Hij keek om zich heen. Waar was de camera?

Ah, daar lag-ie.

Op handen en voeten kroop Sam ernaartoe. Hij drukte op de stopknop, en keek of er schade was. Toen hij had gezien dat dat niet zo was, drukte hij op play, en bekeek hij wat hij tot nu toe vandaag gefilmd had.

Een paar minuten later zat Sam nog steeds op de grond. De kotsende kat van de buurvrouw was helaas de interessantste gebeurtenis die hij had opgenomen, maar of dat nou veel kijkers zou trekken?

De eerste vlog die Sam begin deze week online had gezet (eentje waarin hij de kijkers alles uitlegde over het aquarium dat hij graag wilde hebben), was tot nu toe zeven keer bekeken. Hij wist precies door wie.

Zijn moeder: één keer.

Zijn vader: één keer.

Zijn broer: met tegenzin één keer.

Sam zelf had het filmpje vier keer bekeken. Vooral om te ontdekken wat die vieze vlek rechtsboven in beeld nou precies was. Op de lens van zijn camera zelf had hij geen spoor van de substantie meer kunnen vinden,

en pas toen hij bij de vierde kijkbeurt het filmpje op pauze had gezet, had hij in de bruine massa een hard stukje ontdekt. Na even nadenken en piekeren was er een lampje gaan branden. Dat harde stukje moest een stukje pinda zijn, en de bruine vlek dus een klodder pindakaas. Eerder die morgen was zijn camera op zijn vers gesmeerde boterham gevallen. De boterham waar hij net een onwijs dikke laag pindakaas op gesmeerd had.

Zijn tweede vlog (waarin hij zijn vijf beste moppen had verteld) was door meer mensen gezien, namelijk door twaalf, meteen op de eerste dag al. Daarna was er geen kijker meer bij gekomen, en deze vlog was nu alweer vier dagen oud. Sam kwam op internet wel eens filmpjes tegen die binnen een paar uur meer dan honderdduizend keer bekeken waren. Meestal ging het om een nieuwe videoclip van een beroemde zanger of zangeres, maar soms waren het ook gewoon vlogs van vloggers, zoals Sam zelf.

Hoe deden ze dat toch?

Sam stond op en liep naar boven, naar zijn kamer, en kroop achter zijn computer. Hij opende internet, en surfte naar een pagina waar allerlei vlogfilmpjes op stonden. Hij selecteerde op 'meest bekeken' en drukte toen met de cursor van zijn muis op de bovenste video.

Een paar filmpjes later wist hij het.

Wat hij moest doen.

Hoe hij ook duizenden kijkers kon trekken.

In het eerste filmpje (299.857 kijkers) was een jongen van ongeveer zijn leeftijd met een crossfiets van het dak van zijn huis gereden,

en perfect geland in het kinderzwembadje twee meter onder hem.

In het tweede filmpje (184.224 kijkers) sjeesde een meisje in een winkelwagentje hard van een heuvel af. Langs de weg stonden mensen die klaptten

en juichten.

Na het bekijken van het derde filmpje (75.899 kijkers) wist Sam het zeker. In dit filmpje namen drie jongens een duik in een badkuip vol chocoladevla. Onder het filmpje stonden alleen maar enthousiaste reacties.

>> 'Chocoladevla 4Ever!' – Mees

>> 'Hahaha, dat zal wel geplakt hebben!' – Jaspertje

>> 'Like, like, like!' – AnnabelleLiefdeeeee_2007

Sam leunde achterover in zijn stoel.

Dus zo moest het.

Zo kreeg je veel views.

Door gekke dingen te doen. Stunts te filmen.

Hij keek nog eens naar het aantal kijkers van de filmpjes. Het waren er echt heel veel. Zou hij ook...?

Ja. Sam hakte de knoop door. Zijn volgende vlog ging enorm spectaculair worden zodat ook hij tienduizenden views zou scoren.

En hij had al meteen een idee hoe hij dit voor elkaar zou kunnen krijgen...